

չափ բարեի էք, որչափ . . . եւ կրտա՛մ յիշատա-
ւութեան բարեքները Եւ
մարդիկ պիտի նպաս-
տորս զօւր միշտ խնամով
սէ էք :

Բարեքործութիւններով
ըր կը նմանին այն մար-
եղի բան մը կու տան
պակով մը որ ընտւ չէք
էլ: Երկուքն ալ զղջա-
լէտք կայ հեռուները
պատշ, նոյն իսկ ինծի
ըրած էք, քիչ նուէր

Ս զուն, Պէոթրան. չէ՞
քէ աւելի բան մըն ես
խորհրդատու ար . . .
ինչ որ անգնանաւորի
քին: Եւ
նորէն աւելի կողմին դա-
րա, այն անպիտան արեւ
երկու արդուք ծածկե-
նապ, կրկին մէկ երկու
տ քաշեց, եւ տիրոջը
արք բանեցով ըստ յուզ-
մը:

— Այո՛, պարոն, մարդողլաւոր
էք, հապար յատկութիւններ
եկի կայ մէկը որ պիտի հաճարա-
հակապարտ պնդելու, թող զիս
է . . . սուրս կը դուցնեմ իրե-
ն: Եւ,
— Եւ, հիմայ ալ իմ գովաւոր
տի բնա՛մ. մտածէ անգամ որ, Պէոթ-
րան, զիս յանգրկանաւորս հաճար
սկսար այս խոսակցութիւնը:

— Ձեզի յանգրկանաւոր . . . ոչ՛
տեղակայու, ես միայն կ'ուզեմ հակա-
քընդ ի՛նչ աւելի լաւ է միայն
կին սիրելը. մնաց որ միշտ կրտ
դայն միտին՝ երբ աւելի զեղեցիկ
դանէք:

— Մտիկ բըէ՛, Պէոթրան, բաղ-
տութիւն մը պիտի ընեմ Եւ պի-
հաճարիս:

— Յոյն կամ Հռոմայեցի չպի-
խանէ՛ք, անակն չէ՛, տեղակայու
— Բնաւ: Հին դէնին կը սիրեմ
Պէոթրան:

— Շնորհա՛ն է, տեղակայու, խոս-
վանի՛ն որ չի՛ մը հին գինիին չո-
ղուարթեցնող բան չկայ:

— Պօ՛մ դիմին:

(Շարքեակի)